

UNA FE QUE EIXAMPLE LA MIRADA

L'evangelí del quart diumenge de quaresma d'enguany ens narra la curació d'un cec de naixement i les discussions que este signe va provocar entre el cec que havia sigut sanat i els qui s'oposaven a Jesús. Si volem comprendre en profunditat este relat no hem de pensar únicament en un fet extraordinari que el Senyor hauria realitzat per a mostrar el seu origen diví i, d'esta manera, reforçar l'autoritat de les seues paraules. Per a l'evangelista sant Joan els miracles són signes, per la qual cosa tots els elements del relat tenen un significat que va més enllà de la materialitat del que ha succeït.

La ceguesa pot ser una imatge de la nostra situació actual. Està cec no sols el que no veu amb els ulls del cos, sinó aquell que viu tan abstret en les seues coses i en les seues seguretats personals que, sovint, és incapaç de "veure" la realitat que l'envolta. Si la nostra vida està tan centrada en nosaltres que ignorem a aquells que estan al nostre voltant amb les seues alegries i tristeses; si únicament veiem allò que ens interessa o que volem veure; encara que els nostres ulls estiguen sans, en certa manera estem cecs: cecs per a aquells que poden necessitar la nostra ajuda; cecs per a veure amb profunditat la realitat que ens envolta; cecs fins i tot per a descobrir els signes de la presència de Déu en el nostre món.

I este perill no sols afecta als aquells que no són creients. El text evangèlic ens advertix que pot haver una manera de viure la religiositat que no ajuda a obrir els ulls, sinó que els tanca; que no eixampla el cor, sinó que l'instal·la en les pròpies seguretats humanes o en els propis interessos. Quan vivim la nostra religiositat amb l'horitzó indiferent de qui, per considerar-se a si mateix més savi o millor que els altres, acaba menyspreant els demés, ens estem quedant "cecs", perquè el nostre cor es torna incapaç d'obrir-se a la novetat de Crist.

Per a aquell cec l'encontre amb Jesús no sols li va retornar la vista corporal. La curació i l'oposició dels qui no volien acceptar, contra tota evidència, que Jesús l'havia curat, el van portar a la fe. El Senyor li havia obert els ulls del cor. La fe viscuda amb humilitat obri profundament la mirada. Per a qui ha conegut al Senyor la realitat es torna neta. La fe cristiana, és a dir, la fe en Crist com a llum del món no reduïx la visió i no equival a una estretor ideològica, sinó que ens allibera per a obrir-nos a la veritat des d'una profunda humilitat i oferir-la als altres com una bona notícia i una veritat que allibera.

En la nit de pasqua, a la llum dels ciris encesos des del Ciri Pascual, renovarem les nostres promeses baptismals. Els qui hem sigut il·luminats per Crist estem cridats a ser claror per a la humanitat, estimant-la i vivint amb humilitat el nostre testimoniatge podrem ser fidels a la missió que hem rebut, i la nostra llum resplendirà davant els hòmens que, en veure les nostres bones obres, donaran glòria a Déu el nostre Pare.

****Enrique Benavent Vidal, arquebisbe de València***